

Flors d'una altra primavera

Xavier Marquès. (Girona)

Any rere any, quan arriba la primavera, la saviesa de la natura fa que, d'entre el no res, comencin a brollar infinitat de floracions multicolors. De mica en mica totes les plantes que durant l'hivern, en notar el fred, s'havien arraulit per no patir-ne les conseqüències, sorgeixen d'una manera ordenada i gairebé miraculosa. És la majestuositat de la primavera. Enguany, però, a aquesta floració «controlada» cal afegir-n'hi una altra que sorgeix de tant en tant, quan comença a bufar el fort vent «electoral» que acaba generant una tempesta incisiva, grollera, partidista, descontrolada... Les seves pròpies arrels han estat ja des de sempre, però recentment encara molt més, sota sospita. Quan creix una nova branca, aquesta encara surt molt més esbiaixada. És la «floració política» que, com cada vegada que hi ha campanya electoral, mou els seus tentacles verinosos per inserir-nos una vegada més la seva –més que coneguda i enganxifosa– propaganda electoral amb promeses i solucions miraculoses que ni ells mateixos se les creuen.

Malauradament la nostra societat ha estat creada d'aquesta manera i, encara que ens sàpiga greu, hem de deixar-nos «enganyar» per una societat política desprestigiada i barroera. L'aire que respirem tots plegats queda saturat de missatges esperançadors però que, al cap i a la fi, tothom sap que acabaran buits de contingut. Picabaralles, retrets i enveges polítiques són el pa de cada dia i van esmicolant una societat en la qual els assumptes més importants per als ciutadans de bé, en el fons, acaben en un no-res. Immersos des de fa temps en una profunda crisi provocada per una economia basada en un afany d'avarícia descomunal, sense que avui en dia es vegi una sortida més o menys propera, ha acabat amb l'existència de moltes empreses i portant moltes famílies al fons d'un pou sense sortida –si més no, de moment.

I després d'aquesta tempesta, un cop tothom hagi estat col·locat al lloc que es mereix, caldrà que cada una de les flors acabi jugant el seu paper social i, encara que sigui per una vegada a la vida, posin fil a l'agulla i no ens deixin a tots plegats de nou «amb el cul a l'aire».

Diari de Girona, 11 de Maig de 2.011